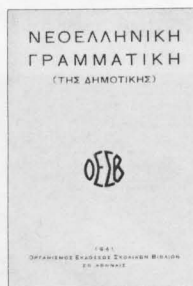

Το έργο έκρινε επίσης και ο Γ. Β. Ιωαννίδης (*Νεανική Φωνή*, 1944, τεύχ. 9-10, σ. 276-278, υπογράφει ως Γ. Βηλαράς¹⁴⁷), μάλλον εντυπωσιασμένος από τον μοντερνισμό της γραφής και της θεματικής του.

«Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ)»

Στην κατεχόμενη Ελλάδα από τον Ιούλιο του 1942 κυκλοφορούσε η *Νεοελληνική Γραμματική* (της Δημοτικής), που με απόφαση της 14ης/12/1938 συντάχθηκε από επιτροπή, μέλη της οποίας ήταν οι: Μ. Τριανταφυλλίδης (εισηγητής), Κλέανδρος Λάκωνας [= Κ. Καρθαίος], Θρ. Σταύρου, Αχ. Τζάρτζανος, Βασίλης Φάβης¹⁴⁸ και γραμματέας ο Ν. Π. Ανδριώτης. Η κεφαλαιώδους σημασίας για την εποχή της αυτή έκδοση κρίθηκε από τους ψυχρικούς και μεταψυχρικούς ως συμβιβαστική. Οι αδιάλλακτοι, μια δύσπεπτη κατηγορία όλων των ορθοδοξιών, που -εκτοπιζόμενες την πραγματικότητα που έχει το δικό της μερίδιο- αποφασίζουν ως εάν τα πράγματα να βρίσκονται σε υάλινο κώδωνα. Τα θέλουν όλα στο 'άρτιο' και ας μην υπάρχουν οι προϋποθέσεις ούτε για το 'εφικτό'. Ωστόσο, παρά τα πυρά που δέχθηκε η έκδοση της *Νεοελληνικής Γραμματικής* -και εντός παρενθέσεως: *της Δημοτικής*, ως εάν αυτό να ήταν παραχώρηση- αποτέλεσε γεγονός, καθώς έθετε ένα πρότυπο για τη μελέτη και την εφαρμογή της γλωσσικής πραγματικότητας, έδειχνε τους κανόνες με τους οποίους λειτουργούσε (καταρρίπτοντας μύθους περί της ασυδοσίας της), κατέθετε εύλογες προτάσεις και άφηγε για επόμενη φάση κάποια δυσεπίλυτα θέματα που δυσκόλευαν τις μεταποιήσεις καθαρευουσιανισμών οι οποίοι αντιστέκονταν στα συνυπάρχοντα αισθητήρια των δύο γλωσσικών μορφωμάτων. Η αλήθεια, που δεν μπορούσε να αγνοήσει, ήταν ότι ζούσαμε με δύο ασύμβατα γλωσσικά αισθητήρια, που αμφιβάλλω αν ποτέ λείψουν οι διαφορές τους. Η *Γραμματική* ήταν μια αξιόπιστη 'πρώτη προσέγγισή' στην προσπάθεια λύσεως του

57

58

147. Γιατί αυτό; Δεν ξέρω. Ως Βηλαράς υπέγραφε μόνο τα ποιητικά του και ως Ιωαννίδης τα κριτικά του κείμενα, σε γενικές γραμμές, γιατί υπάρχουν και εξαιρέσεις.

148. Ο οποίος σε κάποιο στάδιο της εργασίας παραιτήθηκε.

